

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 657/2015
08.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиље Р.А. из Н.С., чији је пуномоћник С.К., адвокат из Н.С., против туженог Н.М. & Н. ДОО из Н.С., чији је пуномоћник А.К., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнади штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2373/14 од 24.09.2014. године, у седници одржаној 08.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2373/14 од 24.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1004/2014 од 24.04.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев, па је утврђено да је решење о отказу уговора о раду број 484 од 21.04.2011. године, донето од стране туженог у време доношења било ништаво, те је обавезан тужени да тужиљи уместо враћања на рад плати 238.000,00 што представља 18 зарада које би тужиља остварила да ради код туженог, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да јој накнади трошкове поступка од 157.500,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате; одбијен је део тужбеног захтева којим је тужиља тражила да се обавезе тужени да тужиљи уместо враћања на рад плати преко досуђеног износа од 238.000,00 динара до траженог износа од 428.400,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2373/14 од 24.09.2014. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1004/2014 од 24.04.2014. године у побијаном усвајајућем делу, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је решење о отказу уговора о раду бр. 484 од 21.04.2011. године донето од стране туженог, у време доношења било ништаво, те да се обавезе тужени да тужиљи уместо враћања на рад плати 238.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 136.700,00 динара; ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове другостепеног поступка од 36.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из тачке 12. истог става, на коју се у ревизији указује, јер побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама који нису противречни стању у списима и изведеним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог на основу уговора о раду који је закључен 08.12.2010. године. Тужени је 21.04.2011. године донео решење о отказу уговора о раду у којем је наведено да тужилци престаје радни однос због неостваривања резултата рада, јер нема потребна знања и способности за обављање послова на којима је распоређена. Потом је тужени 12.07.2011. године донео решење којим је ставио ван снаге решење о отказу уговора о раду тужилци од 21.04.2011. године и навео да је тужила дужна да се врати на рад првог дана од дана пријема овог решења. Тужила је решење од 12.07.2011. године примила 14.07.2011. године, али се није вратила на посао и због тога је тужени 21.07.2011. године донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Обзиром да тужила није поступила у складу са решењем туженог од 12.07.2011. године јер се није вратила на рад код послодавца 15.07.2011. године, и упозорена је да постоје оправдани разлози да јој се откаже уговор о раду имајући у виду да је таквим понашањем учинила повреду радне обавезе прописану чланом 120. став 1. тачка 2. Правилника о раду. Решењем туженог од 22.08.2011. године тужилци је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе - неоправданог изостанка са посла 15.07.2011. године. Тужени је потом именовано комисију са задатком да решење од 22.08.2011. године достави туженој, а комисија је саставила записник 10.09.2011. године у којем је наведено да тужилци није уручено решење од 22.08.2011. године јер се препоручена пошиљка вратила као неуручена. Решење о отказу уговора о раду од 22.08.2011. године достављено је тужилци преко огласне табле.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд одлучио када је одбио захтев за поништај решења туженог од 21.04.2011. године, као и захтев за накнаду штете уместо враћања на рад.

По оцени Врховног касационог суда, побијано решење од 21.04.2011. године којим је тужилци био отказан уговор о раду, стављено је ван снаге

решењем туженог од 12.07.2011. године. Послодавац није ограничен да одлуке о престанку радног односа ставља ван снаге, нити су прописани разлози када то може да учини. То значи да побијано решење од 21.04.2011. године, није произвело никакво дејство у погледу радно-правног статуса тужиље. Зато је захтев тужиље за утврђење ништавости решења од 21.04.2011. године неоснован, јер не може да се побија одлука која не постоји, а осим тога тужиљи је решењем од 22.08.2011. године отказан уговор о раду због повреде радне обавезе. О радно-правном статусу тужиље, конкретно престанку радног односа, правноснажно је одлучено и то решењем од 22.08.2011. године, које тужиља није побијала. Имајући у виду наведено, неоснован је захтев тужиље за накнаду штете уместо враћања на рад у смислу члана 191. став 3. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**